

waga ja õpetatud munk Ansgar. See tuli igal aastal Emäneni kaupmeestega Borlumi saarele, seal aruldasid taimeid otsima, mis ennemuistset aastat saadik, kus sa neid maid veel jää enamist läbi aasta lattis, ainult Borlumi saarel kaewasid ja veelgi kasvavat, mereloomade elu uutima ja nende üle õppetilusti raamatuid kirjutama; ühes ka oma seha Põhjamere karasiawates laenes-tes suunitama. Selle munga poolle, kes Vyl'e majas issa sahket waetavõtmist leidis, hoidis Folker kõigest südamest, kuna manel mungal elavaast ja teaduse-himulisest poissile est hea meel oli ja teda Jumalaortusel ja teaduses õpetas, nii samati ka maaisma rõõmulistes ja waewalistes nähtustes. Nenda see tuli, et Folker omas tahetateistkümnnes elu-aastas üheks seha ja waimu pooltest kauniste fosunud nooreks meheks oli üles kasvannud. Seal sündis midagi, mis kõige tema edaspidisele elule teist joont andis.

Ühel tuulisel sügise-pääval leidis Folker randas ühe ümbri-suurust waadi, mida saened senna uhtunud. Waat oli ilma pruuntanguta ja ilma nabata, ja oli nii raske, et ennast waewaga veere-tada lastis, oli tamme laudadest tehtud ja raud witsadega kostu punutud. Külje peal seisib: „Leidja oma. Tema teku, tuida kirjutatud on.” Ühe otslaua peale oli punase tähtedega kirjutatud:

„Otsi õnne — siin saab seda leidma”; teise otslaua peal musta tähtedega: „Otsi õnnetust — Sina saab õnne leidma”.

Suure waewaga suutis Folker maati edasi weeretada ja oma leidust loopasse peita. Seal töi tema witsad lahti, rõõtis otslaua ära ja tema silmad läikisid rõõmust, waadi sisu nähes. Waat oli ääreni lõödud kussago, Spania dukati-tego, täidetud. Ühe pihutäie teise järel rõõtis Folker välja, funni nägi, et waatis muud ei olnud, kui selget kusda. Seal seisib tema laua sügawais mõtetes. Niipalju oli temal selge: tema oli rüksas saanud; et tema õigusega selle wara peremees oli, selle üle ei olnud peassirja järel mingiugust sahtlust. Aga, et tema õnne ja õnnetust torraga pidi otsima ja mõlemil teel õnne leidma, see oli mõistatus ja jäi selleks; tema kindel nõu oli siiski, kinfija tahtmist teada saada ja täita. Ühes rõõmuistas tema ennast, et nüüd oma funmawat sala-igatsemist täita, suureks lae-wade ja saubamaaja-peremeheks saada ja wõeraid maid ja rahwaid tundma õppida wõiks, millesest ja kellest wana Ansgar temale oli jutustanud. Kuid aoli see aga wõimalik, kui tema õnnetust otsis? Kuid aoli ülepea wõimalik õnne ja õnne-tuse teed ühenbada?

Kõige mõtlemise juures tuli temale aga jõstu